

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. birželio 28 d.*

„Policijos ir teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose — Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR — Europos arešto orderis ir perdavimo tarp valstybių narių tvarka — Europos arešto orderis, išduotas siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę — 28 straipsnis — Vėlesnis perdavimas — Europos arešto orderių „grandinė“ — Trečio Europos arešto orderio, išduoto dėl to paties asmens, vykdymas — „Vykdančiosios valstybės narės“ sąvoka — Sutikimas dėl perdavimo — Prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūra“

Byloje C-192/12 PPU

dėl *Korkein oikeus* (Suomija) 2012 m. balandžio 24 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo tą pačią dieną, pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje, susijusioje su vykdymu Europos arešto orderio, išduoto dėl

Melvin West,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. N. Cunha Rodrigues, teisėjai U. Lõhmus, A. Rosas, A. Arabadžiev (pranešėjas) ir C. G. Fernlund,

generalinis advokatas P. Cruz Villalón,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo 2012 m. balandžio 24 d. prašymą, kurį Teisingumo Teismas gavo tą pačią dieną ir kuriuo prašoma priimti prejudicinį sprendimą pagal sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 104b straipsniu,

atsižvelgęs į 2012 m. gegužės 3 d. antrosios kolegijos sprendimą patenkinti šį prašymą,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2012 m. birželio 4 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- M. West, atstovaujamo *asianajaja* R. Sorsa,
- *Virallinen syyttäjä*, atstovaujamos *kihlakunnansyyttäjä* M. Mäkelä,
- Suomijos vyriausybės, atstovaujamos J. Heliskoski,

* Proceso kalba: suomių.

- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir J.-S. Pilczer bei N. Rouam ir B. Beaupère-Manokha,
  - Vengrijos vyriausybės, atstovaujamos M. Z. Fehér,
  - Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos J. Beeko,
  - Europos Komisijos, atstovaujamos W. Bogensberger ir I. Koskinen,
- susipažinęs su generalinio advokato nuomone,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (OL L 190, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 34), iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR (OL L 81, p. 24; toliau – Pagrindų sprendimas), 28 straipsnio 2 dalies išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas Suomijoje vykdant 2007 m. rugpjūčio 31 d. *Tribunal de grande instance de Paris* (Prancūzija) išduotą Europos arešto orderį dėl Jungtinės Karalystės piliečio ir rezidento M. West, siekiant, kad jis atliktų trejų metų laisvės atėmimo bausmę, kuri skirta už senų ir retų geografinių žemėlapių vagystę.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Iš 1999 m. gegužės 1 d. *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* (OL L 114, p. 56) paskelbto pranešimo dėl Amsterdamo sutarties įsigaliojimo datos matyti, kad Suomijos Respublika padarė pareiškimą pagal ES 35 straipsnio 2 dalį, kuriuo pripažino Teisingumo Teismo jurisdikciją priimti prejudicinius sprendimus remiantis ES 35 straipsnio 3 dalies b punkte numatyta tvarka.
- 4 Pagal prie ESV sutarties pridėto Protokolo Nr. 36 dėl pereinamojo laikotarpio nuostatų 10 straipsnio 1 dalį, kiek tai susiję su Sąjungos teisės aktais, priimtais iki Lisabonos sutarties įsigaliojimo, įskaitant tuos, kurie buvo priimti pagal ES sutarties 35 straipsnio 2 dalį, Teisingumo Teismo įgaliojimai pagal ES sutarties VI antraštinę dalį, kokia ji buvo iki Lisabonos sutarties įsigaliojimo, išlieka tokie patys.
- 5 Pagrindų sprendimo 1, 5–7 ir 10 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(1) Vadovaujantis 1999 m. spalio 15 ir 16 d. Tampere [Tampere] Europos Vadovų Tarybos išvadomis, ypač jų 35 punktu, oficiali įsiteisėjusių sprendimų nuteistų asmenų, besislapstančių nuo teisingumo, ekstradicijos tarp valstybių narių procedūra turėtų būti panaikinta, o įtariamų nusikalstamos veikos padarymu asmenų ekstradicijos procedūros turėtų būti paspartintos.

<...>

- (5) Sąjungos siekis tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve reikalauja panaikinti ekstradiciją tarp valstybių narių ir pakeisti ją perdavimo sistema tarp teisminių institucijų. Be to, pradėjus taikyti naują nuteistų ar įtariamų asmenų perdavimo sistemą vykdant baudžiamuosius nuosprendžius ar

traukiant baudžiamojon atsakomybėn, galima panaikinti dabartinės ekstradicijos tvarkos sudėtingumą ir jai būdingas vilkinimo tendencijas. Tradiciniai iki šiol egzistavę valstybių narių bendradarbiavimo santykiai laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje turėtų būti pakeisti teismo sprendimų baudžiamosiose bylose laisvo judėjimo sistema, taikoma ir ikiteisminiams, ir galutiniams sprendimams.

- (6) Šiame pagrindų sprendime numatytas Europos arešto orderis baudžiamosios teisės srityje yra pirmoji konkreti priemonė, įgyvendinanti abipusio pripažinimo principą, kurį Europos Vadovų Taryba pavadino teismo bendradarbiavimo „kertiniu akmeniu“.
- (7) Kadangi valstybės narės, veikdamos vienašališkai, negali pakeisti daugiašalės ekstradicijos sistemos, kuri remiasi 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencija dėl ekstradicijos, ir todėl dėl šios užduoties masto ir poveikio ją geriau galima įvykdyti Sąjungos lygiu, Taryba gali priimti priemones, vadovaudamasi subsidiarumo principu, nurodytu Europos Sąjungos sutarties 2 straipsnyje ir Europos bendrijos steigimo sutarties 5 straipsnyje. Vadovaujantis proporcingumo principu, nustatytu pastarajame straipsnyje, šis pagrindų sprendimas nereglamentuoja daugiau nei būtina šiam tikslui pasiekti.

<...>

- (10) Europos arešto orderio mechanizmas remiasi aukštu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu.
<...>

- 6 Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 1 ir 2 dalyse taip apibrėžiamas Europos arešto orderis ir įpareigojimas jį vykdyti:

„1. Europos arešto orderis yra teisminis sprendimas, kurį išduoda valstybė narė, kad kita valstybė narė areštuotų ir perduotų prašomą perduoti asmenį, siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn arba vykdyti laisvės atėmimo bausmę, arba sprendimą dėl įkalinimo.

2. Valstybės narės vykdo Europos arešto orderį, remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis.“

- 7 Pagrindų sprendimo 3 straipsnyje išvardyti „Europos arešto orderio privalomo nevykdymo pagrindai“.

- 8 Pagrindų sprendimo 4 straipsnyje „Europos arešto orderio neprivalomo nevykdymo pagrindai“ išvardyti šie pagrindai ir nustatyta:

„Vykdančioji teisminė institucija gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį:

<...>

- 6) jei Europos arešto orderis yra išduotas siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę arba sprendimą dėl įkalinimo, kai prašomas perduoti asmuo yra vykdančiojoje valstybėje [narėje] arba yra jos pilietis ar gyventojas, ir toji valstybė imasi vykdyti bausmę arba sprendimą dėl įkalinimo pagal savo vidaus teisę“.
- 9 Pagrindų sprendimo 5 straipsnyje „Išduodančiosios valstybės narės suteikiamos garantijos ypatingais atvejais“ numatyta:

„Vykdančiajai teisminei institucijai vykdam Europos arešto orderį, pagal vykdančiosios valstybės narės teisę gali būti taikomi šie reikalavimai:

<...>

3) kai asmuo, kurio atžvilgiu yra išduotas Europos arešto orderis, siekiant jį patraukti baudžiamojon atsakomybėn, yra vykdančiosios valstybės narės pilietis arba gyventojas, perdavimui gali būti taikomas reikalavimas, kad apklausus asmenį jis būtų grąžintas vykdančiajai valstybei narei ir ten atliktų išduodančiojoje valstybėje narėje jam priimtą [skirtą] laisvės atėmimo bausmę arba įvykdytą sprendimą dėl įkalinimo.“

10 Pagrindų sprendimo 15 straipsnio „Perdavimo sprendimas“ 2 dalyje nurodyta:

„Jei vykdančioji teisminė institucija mano, kad išduodančiosios valstybės narės praneštos informacijos nepakanka sprendimui dėl perdavimo priimti, ji paprašo skubiai pateikti būtiną papildomą informaciją, ypač susijusią su 3–5 ir 8 straipsniais, ir, atsižvelgdama į tai, kad reikia laikytis 17 straipsnyje nustatytų terminų, gali nustatyti terminą, iki kurio ji turi gauti tokią informaciją.“

11 Pagrindų sprendimo 27 straipsnis „Galimas patraukimas baudžiamojon atsakomybėn už kitas nusikalstamas veikas“ suformuluotas taip:

„1. Kiekviena valstybė narė Tarybos Generaliniam sekretoriatui gali pranešti, kad jos santykiuose su kitomis valstybėmis narėmis, kurios yra padariusios tokį pat pranešimą, leidimas patraukti baudžiamojon atsakomybėn, nuteisimui ar įkalinimui, siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę ar sprendimą dėl įkalinimo už kitą nusikalstamą veiką, t. y. ne tą, dėl kurios asmuo yra perduotas, įvykdytą prieš jo perdavimą, yra laikomas duotu, jei kuriuo nors konkrečiu atveju vykdančioji teisminė institucija savo sprendime dėl perdavimo nenurodo kitaip.

2. Išskyrus atvejus, minėtus šio straipsnio 1 ir 3 dalyse, perduotam asmeniui negali būti iškelta baudžiamoji atsakomybė, jis negali būti nuteistas ir jam negali būti atimta laisvė už kitą nusikalstamą veiką, t. y. ne tą nusikalstamą veiką, dėl kurios jis yra perduotas, padarytą prieš jo perdavimą.

3. Šio straipsnio 2 dalis netaikoma šiais atvejais:

- a) kai asmuo, turėjęs galimybę išvykti iš valstybės narės, į kurią jis buvo perduotas, teritorijos, neišvyko iš jos per 45 dienas nuo jo galutinio paleidimo dienos arba išvažiavęs grįžo į ją;
- b) nusikalstama veika nebaudžiama laisvės atėmimo bausme arba įkalinimu;
- c) baudžiamasis procesas nenustato, kad reikia taikyti asmens laisvės apribojimo priemonę;
- d) kai asmeniui galėtų būti skiriama bauda arba bausmė, nesusijusi su laisvės atėmimu, ypač pinigine bauda arba ją pakeičianti priemonė net tais atvejais, kai bausmė arba priemonė gali apriboti jo asmeninę laisvę;
- e) kai asmuo sutiko būti perduotas ir tuo pat metu atitinkamais atvejais atsisakė specialiosios taisyklės pagal 13 straipsnį;
- f) kai asmuo po jo perdavimo aiškiai atsisakė teisės į specialiąją taisyklę, susijusią su konkrečiomis nusikalstamomis veikomis prieš perdavimą. Atsisakymas pareiškiamas išduodančiosios valstybės narės kompetentingoms teisminėms institucijoms ir registruojamas pagal tos valstybės vidaus teisę. Atsisakymas formuluojamas taip, kad būtų aišku, jog asmuo jį davė savo noru visiškai suvokdamas jo pasekmes. Šiuo tikslu asmuo turi teisę turėti advokatą;
- g) kai asmenį perdavusi vykdančioji teisminė institucija duoda savo sutikimą pagal šio straipsnio 4 dalį.

4. Prašymas duoti sutikimą pateikiamas vykdančiajai teisminei institucijai kartu pateikiant 8 straipsnio 1 dalyje minėtą informaciją ir jos vertimą, kaip nurodyta 8 straipsnio 2 dalyje. Sutikimas duodamas, kai dėl tos pačios nusikalstamos veikos, dėl kurios prašoma sutikimo, taikomas perdavimas pagal šio

pamatinio sprendimo nuostatas. Sutikimą atsisakoma duoti tik dėl 3 straipsnyje minėtų priežasčių, o kitais atvejais gali būti atsisakyta jį duoti tik dėl 4 straipsnyje nurodytų priežasčių. Sprendimas priimamas ne vėliau kaip per 30 dienų nuo prašymo gavimo.

5 straipsnyje minėtose situacijose išduodančioji valstybė narė privalo suteikti tame straipsnyje numatytas garantijas.“

12 Pagal Pagrindų sprendimo 28 straipsnį „Perdavimas arba vėlesnė ekstradicija“:

„1. Kiekviena valstybė narė Tarybos Generaliniam sekretariatui gali pranešti, kad jos santykiuose su kitomis valstybėmis narėmis, kurios yra padariusios tokį pat pranešimą, sutikimas perduoti asmenį kuriai nors valstybei narei, išskyrus vykdančiąją valstybę narę, remiantis Europos arešto orderiu, išduotu dėl nusikalstamos veikos, padarytos prieš jo perdavimą, yra laikomas duotu, jei kokiu nors konkrečiu atveju vykdančioji teisminė institucija savo sprendime dėl perdavimo nepareiškia kitaip.

2. Bet kuriuo atveju asmuo, kuris yra perduotas išduodančiajai valstybei narei remiantis Europos arešto orderiu, gali būti perduotas be vykdančiosios valstybės narės sutikimo kuriai nors kitai, ne vykdančiajai valstybei narei, remiantis Europos arešto orderiu, išduotu dėl bet kokios nusikalstamos veikos, padarytos prieš asmens perdavimą šiais atvejais:

- a) kai prašomas perduoti asmuo, turėjęs galimybę išvykti iš valstybės narės, kuriai jis buvo perduotas, teritorijos, to nepadarė per 45 dienas nuo jo galutinio paleidimo dienos arba išvykęs vėl sugrįžo į tą teritoriją;
- b) kai prašomas perduoti asmuo sutinka būti perduotas valstybei narei, išskyrus vykdančiąją valstybę narę, remiantis Europos arešto orderiu. Sutikimas pareiškiamas išduodančiosios valstybės narės kompetentingoms teisminėms institucijoms ir registruojamas pagal tos valstybės vidaus įstatymus. Sutikimas formuluojamas taip, kad būtų aišku, jog asmuo jį davė savo noru visiškai suvokdamas jo pasekmes. Šiuo tikslu asmuo turi teisę turėti advokatą;
- c) kai prašomam perduoti asmeniui netaikoma specialioji taisyklė pagal 27 straipsnio 3 dalies a, e, f ir g punktus.

3. Vykdančioji teisminė institucija sutinka su perdavimu kitai valstybei narei, vadovaudamasi šiomis taisyklėmis:

- a) prašymas duoti sutikimą pateikiamas pagal 9 straipsnį kartu su informacija, minėta 8 straipsnio 1 dalyje, ir vertimu, kaip nurodyta 8 straipsnio 2 dalyje;
- b) sutikimas duodamas, kai už nusikalstamą veiką, dėl kurios jis prašomas, taikomas perdavimas pagal šio pamatinio sprendimo nuostatas;
- c) sprendimas priimamas ne vėliau kaip per 30 dienų nuo prašymo gavimo;
- d) sutikimą atsisakoma duoti dėl 3 straipsnyje nurodytų priežasčių, o kitais atvejais gali būti atsisakyta jį duoti tik dėl 4 straipsnyje minėtų priežasčių.

5 straipsnyje minėtais atvejais išduodančioji valstybė narė privalo suteikti jame numatytas garantijas.

4. Nepaisant šio straipsnio 1 dalies, asmuo, kuris yra perduotas remiantis Europos arešto orderiu, neišduodamas trečiajai valstybei be asmenį perdavusios valstybės narės kompetentingos institucijos sutikimo. Toks sutikimas duodamas vadovaujantis konvencijomis, kurios tai valstybei narei yra privalomos, ir jos vidaus teise.“

- 13 Pagrindų sprendimo 32 straipsnyje „Pereinamojo laikotarpio nuostata“ numatyta:

„Ekstradicijos prašymus, gautus iki 2004 m. sausio 1 d., ir toliau reglamentuoja su ekstradicija susiję galiojantys dokumentai. Prašymus, gautus po tos datos, reglamentuoja taisyklės, kurias valstybės narės priima pagal šį pagrindų sprendimą. Tačiau bet kuri valstybė narė, Tarybai priimant šį pagrindų sprendimą, gali padaryti pareiškimą, nurodydama, kad vykdančioji valstybė narė ir toliau priims sprendimus dėl prašymų, susijusių su veikomis, įvykdytomis prieš jos nurodytą datą, vadovaudamasi ekstradicijos sistema, kuri buvo taikoma iki 2004 m. sausio 1 d. Toji data negali būti vėlesnė kaip 2002 m. rugpjūčio 7 d. Minėtas pareiškimas skelbiamas Oficialiajame leidinyje. Jį galima atšaukti bet kuriuo metu.“

Suomijos teisė

- 14 Pagal 2003 m. gruodžio 30 d. Įstatymo Nr. 1286/2003 dėl asmenų perdavimo tarp Suomijos Respublikos ir kitų Europos Sąjungos valstybių narių (*rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (1286/2003)*) 61 straipsnį kurios nors valstybės narės Suomijos Respublikai perduotas asmuo negali būti dar kartą perduotas kitai valstybei narei, išskyrus, be kita ko, atvejį, kai šį asmenį perdavusi valstybė narė sutinka, kad būtų nukrypstama nuo šio draudimo.
- 15 Iš minėto įstatymo 62 straipsnio, skaitomo kartu su jo 61 straipsniu, matyti, kad jei valstybė narė prašo perduoti jai asmenį, kurį kita valstybė narė jau yra perdavusi Suomijos Respublikai, ir šis asmuo dėl tokio naujo perdavimo reiškia prieštaravimus, kompetentinga prokuratūra turi prašyti valstybės narės, kuri iš pradžių perdavė minėtą asmenį Suomijos Respublikai, sutikimo dėl tokio perdavimo.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

Ginčo aplinkybės

- 16 Dėl M. West buvo išduoti trys iš eilės Europos arešto orderiai.
- 17 Pirmą Europos arešto orderį 2005 m. kovo 14 d. išdavė Prancūzijos teisminės institucijos norėdamos patraukti M. West baudžiamojon atsakomybėn už senų ir retų geografinių žemėlapių vagystes iš Prancūzijos nacionalinės bibliotekos, įvykdytas 1999 m. spalio 26 d. ir 2000 m. rugsėjo 5 d. Šis arešto orderis iš pradžių išplatintas pasinaudojant Šengeno informacine sistema (SIS) ir per Interpolą, o vėliau perduotas Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Jungtinės Karalystės kompetentingoms valdžios institucijoms. Aptariamam laikotarpiu M. West buvo įkalintas šioje valstybėje narėje. Kadangi pagal šį Europos arešto orderį nepavyko pasiekti, kad M. West būtų perduotas, 2007 m. vasario 15 d. *Tribunal de grande instance de Paris* (Paryžiaus apygardos teismas) jį už akių nuteisė trejų metų laisvės atėmimo bausme. Tuo remdamasi 2007 m. rugpjūčio 31 d. Prancūzijos teisminės institucijos išdavė naują Europos arešto orderį, siekdamas, kad ši laisvės atėmimo bausmė būtų įvykdyta. Šis Europos arešto orderis išplatintas pasinaudojant SIS ir per Interpolą.
- 18 Antrą Europos arešto orderį 2009 m. gruodžio 9 d. išdavė Suomijos teisminės institucijos siekdamas, kad M. West atliktų laisvės atėmimo bausmę, kuri palikta nepakeista 2002 m. gegužės 31 d. *Helsingin hovioikeus* (Helsinkio apeliacinis teismas) sprendimu ir skirta už vagystes iš Helsinkio universiteto bibliotekos (Suomija), kurias M. West įvykdė per laikotarpį nuo 2001 m. vasario 22 iki 26 d.
- 19 Trečią Europos arešto orderį 2010 m. balandžio 1 d. išdavė Vengrijos teisminės institucijos. Jis buvo išduotas dėl prieš M. West pradėto baudžiamojamo proceso. M. West patrauktas baudžiamojon atsakomybėn už tai, kad per laikotarpį nuo 2000 m. rugpjūčio 16 iki 18 d. Sėčėnio nacionalinėje bibliotekoje (Vengrija) sugadino kelis didelės vertės XVII a. atlasus, nes, siekdamas pasisavinti, išplėšė iš jų aštuonias iliustracijas.

M. West perdavimo procedūros

- 20 Jungtinės Karalystės teisminės institucijos, vykdydamos Vengrijos teisminių institucijų išduotą Europos arešto orderį, perdavė M. West Vengrijai (Teisingumo Teismo turimoje bylos medžiagoje šio perdavimo data nenurodyta). Netaikyti jokie perdavimo reikalavimai. *Budai Központi kerületi bíróság* (Budos centro rajono teismas) nuteisė M. West už vagystes, kuriomis jis buvo kaltinamas, ir skyrė jam 16 mėnesių laisvės atėmimo bausmę. 2011 m. sausio 27 d. *Fővárosi Bíróság* (Budapešto teismas) konstatavo, kad tiek pagal Suomijos teisminių institucijų, tiek pagal Prancūzijos teisminių institucijų pateiktus Europos arešto orderius yra įvykdyti M. West perdavimui kelti reikalavimai, ir priėmė sprendimą, kuriame nurodė perduoti M. West Suomijos Respublikai. Iš minėtos bylos medžiagos matyti, kad Jungtinės Karalystės teisminė institucija davė sutikimą dėl šio perdavimo ir jam nekėlė jokio reikalavimo.
- 21 2011 m. rugsėjo 15 d. Vengrija pagal Suomijos Respublikos teisminių institucijų išduotą Europos arešto orderį perdavė M. West pastarajai valstybei narei tam, kad šis asmuo atliktų laisvės atėmimo bausmę, kurią jam skyrė *Helsingin hovioikeus*. Jam buvo likę kalėti 17 mėnesių. M. West turėjo būti išleistas į laisvę 2012 m. balandžio 29 d. 2012 m. sausio 25 d. Vengrijos viešojo administravimo ir teisingumo ministerija išsiuntė *Virallinen syyttäjä* (Suomijos prokuratūra) raštą, kuriame šią instituciją informavo apie 2011 m. sausio 27 d. *Fővárosi Bíróság* priimtą sprendimą. Šiame rašte nurodyta, kad minėtas teismas nusprendė, jog „pasibaigus procesui Suomijoje, asmuo [turėtų] būti perduotas Prancūzijos valdžios institucijoms“.
- 22 2012 m. vasario 9 d. *Virallinen syyttäjä* pateikė *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinkio apylinkės teismas) prašymą dėl M. West perdavimo Prancūzijos Respublikai pagal 2007 m. rugpjūčio 31 d. Prancūzijos teisminių institucijų išduotą Europos arešto orderį. Jame nurodyta, jog Vengrija davė sutikimą dėl šio perdavimo. Iš pastabų, pateiktų per Teisingumo Teisme vykusį posėdį, matyti, kad *Virallinen syyttäjä*, pasitelkdama centrinę kriminalinę policiją, taip pat ėmėsi veiksmų, kad išsiaiškintų, ar Jungtinė Karalystė davė savo sutikimą dėl šio perdavimo. Šios valstybės narės kompetentingos valdžios institucijos atsakė, kad sprendimą dėl M. West perdavimo Prancūzijos Respublikai turi priimti Suomijos valdžios institucijos. Atsakymuose į raštu pateiktus Teisingumo Teismo klausimus Jungtinė Karalystė šiuo klausimu savo ruožtu nurodė, kad Suomijos Respublika prašė jos sutikimo dėl M. West perdavimo Prancūzijos Respublikai, tačiau ji šio sutikimo nedavė.
- 23 2012 m. vasario 17 d. sprendimu *Helsingin käräjäoikeus* leido M. West perduoti Prancūzijos Respublikai. M. West dėl šio sprendimo pateikė apeliacinį skundą *Korkein oikeus*. Jis nesutinka su šiuo perdavimu ir motyvuoja tuo, kad Jungtinė Karalystė nedavė sutikimo dėl šio trečiojo perdavimo. Atvirkščiai, *Virallinen syyttäjä* mano, kad norint atlikti šį perdavimą reikia tik Vengrijos sutikimo, nes iš šios valstybės narės M. West iš tikrųjų buvo perduotas Suomijos Respublikai.

Sprendimas pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą

- 24 Sprendime pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą *Korkein oikeus* nurodo, kad jis turi nuspręsti, ar pagal Pagrindų sprendimą vykdant perdavimą, kurio prašo Prancūzijos teisminės institucijos, reikia gauti kitos valstybės narės, ne Vengrijos, sutikimą. Nagrinėjamu atveju neįrodyta ir net neteigiama, kad Jungtinė Karalystė davė sutikimą perduoti M. West Prancūzijos Respublikai. Tačiau Vengrija dėl šio veiksmo savo sutikimą davė.
- 25 *Korkein oikeus* teigimu, reikalavimas, kad vykdančioji valstybė narė duotų sutikimą pagal Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį, nėra nacionalinės teisės klausimas. Geram Pagrindų sprendimu nustatytos sistemos veikimui reikia, kad šiuo klausimu būtų laikomasi vienodo aiškinimo.
- 26 *Korkein oikeus* nurodo, kad nagrinėjamu atveju neįvykdyti Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose nurodyti reikalavimai. Vis dėlto gali būti svarbu atsižvelgti į šio straipsnio 2 dalies c punktą. Pagal šią nuostatą, kurioje daroma nuoroda į Pagrindų sprendimo 27 straipsnio 3 dalies

g punktą, specialaus vykdančiosios valstybės narės sutikimo vėlesniam perdavimui nereikia, jei „asmenį perdavusi vykdančioji teisminė institucija“ duoda sutikimą naujoms persekiojimo priemonėms ar nuteisti. Tačiau kyla abejonė dėl klausimo, ar „asmenį perdavusia vykdančiąja teismine institucija“ reikia laikyti būtent tos valstybės narės, kuri 28 straipsnio 2 dalies pradžioje nurodyta kaip vykdančioji valstybė narė, instituciją.

- 27 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia, kad atrodytų, jog Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalis suformuluota taip, kad reikia suprasti, jog sutikimą turinti duoti vykdančioji valstybė narė yra tik ta valstybė narė, kuri paskutinė perdavė asmenį valstybei narei, kuriai buvo pateiktas naujas galiojantis arešto orderis. Tokį aiškinimą patvirtina bendrasis Pagrindų sprendimo tikslas, pagal kurį vykdant perdavimo procedūrą turėtų būti kuo mažiau patikrinimų. Nors šis aiškinimas be sunkumų taikomas tuo atveju, kai perdavimas vyksta tarp trijų valstybių narių, taip nėra tuo atveju, kai su perdavimu susijusios keturios valstybės narės. Taigi nagrinėjamu atveju kyla klausimas, ar Jungtinė Karalystė išsaugojo teisę duoti sutikimą net po to, kai Vengrija perdavė M. West Suomijos Respublikai.
- 28 *Korkein oikeus* mano, kad keltinas klausimas dėl tikslo, kurio siekiama tokiu sutikimu. Šiuo atžvilgiu gali būti svarbūs Pagrindų sprendimo 4 straipsnyje nurodyti Europos arešto orderio neprivalomo nevykdymo pagrindai. Be to, pagal jo 5 straipsnį nacionalinės teisės aktuose gali būti keliami tam tikri asmenų, kurie yra vykdančiosios valstybės narės piliečiai ir rezidentai, perdavimo reikalavimai.
- 29 Minėto teismo nuomone, atsižvelgiant į motyvus, kuriais grindžiamos šios nuostatos, Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalis aiškintina taip, kad valstybės narės, kuri iš pradžių buvo atsakinga už vykdymą, pozicijos negali susilpninti tai, kad po to, kai buvo padaryta tam tikra nusikalstama veika, ji davė sutikimą vėlesniam atitinkamo asmens perdavimui. Taigi dėl tokio vėlesnio perdavimo valstybei narei, kuri yra paskutinė to paties asmens perdavimo grandinėje, neturėtų būti perduota jurisdikcija ir diskrecija. Valstybės narės, atlikusios vėlesnį perdavimą, ryšys su persekiojamu asmeniu apsiriboja baudžiamąja byla, kuri jau yra išnagrinėta ir sprendimas įvykdytas prieš perduodant šį asmenį kitai valstybei narei.
- 30 Šiomis aplinkybėmis *Korkein oikeus* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar pagal Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį vykdančioji valstybė narė yra valstybė, iš kurios asmuo iš pradžių buvo perduotas pagal Europos arešto orderį kitai valstybei narei, ar ši antroji valstybė narė, iš kurios asmuo yra perduotas trečiajai [valstybei narei], iš kurios dabar dar prašoma šį asmenį perduoti ketvirtajai [valstybei narei]? O galbūt reikia abiejų valstybių narių sutikimo?“

- 31 Atskiru, taip pat 2012 m. balandžio 24 d. priimtu, sprendimu *Korkein oikeus* nurodė palikti M. West įkalinimą.

Dėl sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūros

- 32 Atskiru 2012 m. balandžio 24 d. prašymu, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo tą pačią dieną, *Korkein oikeus* paprašė, kad šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą būtų nagrinėjamas pagal sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą, numatytą Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23a straipsnyje ir šio teismo procedūros reglamento 104b straipsnyje.
- 33 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šį prašymą motyvavo tuo, kad, Prancūzijos teisminėms institucijoms išdavus Europos arešto orderį, M. West įkalinimo terminas, kuris iš esmės baigėsi 2012 m. balandžio 29 d., Suomijoje buvo pratęstas. Kadangi iš M. West atimta laisvė, atsižvelgiant į teisinį saugumą, kurio šis asmuo turi teisę reikalauti, absoliučiai būtina taikyti sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

- 34 Teisingumo Teismo antroji kolegija pritarė šiems motyvams ir teisėjo pranešėjo siūlymu bei susipažinusi su generalinio advokato nuomone 2012 m. gegužės 3 d. nusprendė patenkinti nacionalinio teismo prašymą nagrinėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą skubos tvarka.

Dėl prejudicinio klausimo

- 35 Pirmiausia reikia priminti, kad šiuo atveju, kaip matyti iš šio sprendimo 3 ir 4 punktų, Teisingumo Teismas turi jurisdikciją priimti sprendimą dėl Pagrindų sprendimo išaiškinimo pagal Protokolo Nr. 36 dėl pereinamojo laikotarpio nuostatų 10 straipsnio 1 dalį. Be to, pažymėtina, kad pagal Pagrindų sprendimo 32 straipsnį šis sprendimas taikomas prašymams, susijusiems su veikomis, kaip antai nagrinėjamomis šioje pagrindinėje byloje, padarytomis iki 2004 m. sausio 1 d., jei vykdančioji valstybė narė nepadarė pareiškimo, kad ji ir toliau nagrinės šiuos prašymus pagal ekstradicijos sistemą, kuri buvo taikoma iki šios datos. Neginčijama, kad nei Jungtinė Karalystė, nei Vengrija, abi jau įvykdžiusios dėl M. West išduotą Europos arešto orderį, nei Suomijos Respublika, kurios pagrindinėje byloje prašoma įvykdyti kitą M. West Europos arešto orderį, tokio pareiškimo nepadarė.
- 36 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad tuo atveju, kai asmuo daugiau nei vieną kartą perduodamas iš vienos valstybės narės į kitą vykdant vieną po kito išduotus Europos arešto orderius, atliekant vėlesnį šio asmens perdavimą kitai valstybei narei, kuri nėra paskutinį kartą jį perdavusi valstybė narė, sutikimą reikia gauti: iš valstybės narės, iš kurios jis buvo iš pradžių perduotas; iš valstybės narės, kuri jį perdavė paskutinį kartą, ar iš kiekvienos jį perdavusios valstybės narės.
- 37 Šis klausimas susijęs su M. West, Jungtinės Karalystės piliečiu ir rezidentu, kurį pagal Vengrijos teisminių institucijų išduotą Europos arešto orderį Jungtinės Karalystės (toliau – pirmoji vykdančioji valstybė narė) teisminės institucijos perdavė Vengrijai, kad jis būtų patrauktas baudžiamojon atsakomybėn, o vėliau Vengrija (toliau – antroji vykdančioji valstybė narė) pagal Suomijos teisminių institucijų išduotą Europos arešto orderį perdavė Suomijos Respublikai, kad šis asmuo atliktų laisvės atėmimo bausmę, ir dėl kurio pagal Prancūzijos teisminių institucijų išduotą Europos arešto orderį pradėtas perdavimo iš Suomijos Respublikos (toliau – trečioji vykdančioji valstybė narė) į Prancūzijos Respubliką procesas, kad šis asmuo atliktų jam už akių skirtą laisvės atėmimo bausmę už nusikalstamą veiką, padarytą iki pirmojo perdavimo.
- 38 Antroji vykdančioji valstybė narė davė sutikimą, kad trečioji vykdančioji valstybė narė perduotų M. West Prancūzijos Respublikai. Tačiau iš bylos medžiagos, kaip matyti iš šio sprendimo 22 punkto, negalima nustatyti, ar tokį sutikimą davė pirmoji vykdančioji valstybė narė.
- 39 Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas kelia klausimą, ar tam, kad trečioji vykdančioji valstybė narė galėtų M. West perduoti Prancūzijos Respublikai, be jau duoto antrosios vykdančiosios valstybės narės sutikimo, dar reikia gauti pirmosios vykdančiosios valstybės narės sutikimą, ar užtenka vienos iš šių dviejų valstybių narių sutikimo.
- 40 Iš Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies formuluotės matyti, kad iš principo asmuo, perduotas išduodančiajai valstybei narei remiantis Europos arešto orderiu, gali būti perduotas kuriai nors kitai valstybei narei, ne „vykdančiajai valstybei narei“, remiantis Europos arešto orderiu, išduotu dėl bet kokios nusikalstamos veikos, padarytos iki jo perdavimo šiai išduodančiajai valstybei narei, tik „gavus vykdančiosios valstybės narės sutikimą“.
- 41 Kaip ir pagal specialiąją taisyklę, įtvirtintą Pagrindų sprendimo 27 straipsnio 2 dalyje, pagal kurią perduotas asmuo negali būti patrauktas baudžiamojon atsakomybėn, jis negali būti nuteistas ir jam negali būti atimta laisvė už kitą nusikalstamą veiką, t. y. ne tą nusikalstamą veiką, dėl kurios yra perduotas, padarytą prieš jo perdavimą (žr. 2008 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Leymann ir Pustovarov*, C-388/08 PPU, Rink. p. I-8983, 43 punktą), pagal to paties Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalyje nustatytą taisyklę prašomam

- perduoti asmeniui suteikiama teisė nebūti perduotam kokiam nors valstybei narei, kuri nėra vykdančioji valstybė narė, tam, kad būtų patrauktas baudžiamojon atsakomybėn arba atliktų laisvės atėmimo bausmė už nusikalstamą veiką, padarytą prieš jo perdavimą išduodančiajai valstybei narei.
- 42 Pagal Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 1 dalį bet kuri valstybė narė gali atsisakyti taikyti pirmesniame punkte nurodytą taisyklę padarydama šioje nuostatoje numatytą pranešimą. Vis dėlto nagrinėjamu atveju neginčijama, kad tokio pranešimo nepadarė nė viena iš vienas po kito dėl M. West išduotų Europos arešto orderių vykdymą įtraukta valstybė narė.
- 43 Be to, yra trys Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos taisyklės išimtys, kurios pateiktos tos pačios dalies a–c punktuose. Vis dėlto jų negalima taikyti pagrindinėje byloje. Konkrečiai kalbant, minėtoje byloje nustatyta, kad, vykdydama dėl M. West Vengrijos teisminių institucijų išduotą Europos arešto orderį, siekiant, kad šis asmuo būtų perduotas Vengrijai, pirmoji vykdančioji valstybė narė neatsisakė taikyti Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies c punkte įtvirtintos specialiosios taisyklės, taigi neatsisakė duoti pagal minėto 28 straipsnio 2 dalį reikalaujamo sutikimo vėlesnio perdavimo už nusikalstamą veiką, padarytą prieš M. West perdavimą Vengrijai, kitai valstybei narei atveju.
- 44 Taip pat neginčijama, kad Vengrija, antroji vykdančioji valstybė narė, vykdydama Suomijos teisminių institucijų išduotą Europos arešto orderį siekiant M. West perduoti Suomijos Respublikai, paprašė, kad dėl šio perdavimo pirmoji vykdančioji valstybė narė duotų savo sutikimą, ir pastaroji valstybė narė tokį sutikimą davė.
- 45 Iš to matyti, kad norint perduoti asmenį, kaip antai M. West pagrindinėje byloje, reikia gauti Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalyje numatytą sutikimą.
- 46 Dėl klausimo, ar sutikimą, kurio reikalaujama norint perduoti atitinkamą asmenį, turi duoti viena, ar abi valstybės narės, kurios įvykdė dėl tokio asmens išduotą Europos arešto orderį, pažymėtina, kad, kaip rašytinėse pastabose nurodė Europos Komisija, susiklosčius tokiai situacijai, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, galimi trys skirtingi Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies aiškinimo variantai. Pagal pirmąjį aiškinimo variantą laikytina, kad pagal šią nuostatą reikalaujama ir pirmosios, ir antrosios vykdančiosios valstybės narės sutikimo. Pagal antrąjį aiškinimo variantą reikalaujama tik pirmosios vykdančiosios valstybės narės sutikimo. Galiausiai pagal trečiąjį aiškinimo variantą šioje nuostatoje nustatytas reikalavimas gauti tik antrosios vykdančiosios valstybės narės sutikimą.
- 47 M. West ir Suomijos bei Prancūzijos vyriausybės iš esmės siūlo laikytis pirmojo aiškinimo varianto. Šiuo klausimu M. West ir Suomijos vyriausybė mano, kad trečioji vykdančioji valstybė narė tuo pačiu metu turi prašyti ir pirmosios, ir antrosios vykdančiosios valstybės narės sutikimo, o Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad kiekviena vykdančioji valstybė narė pati turi taikyti Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį, o tai reiškia, kad pagrindinėje byloje trečioji vykdančioji valstybė narė privalo prašyti tik antrosios vykdančiosios valstybės narės sutikimo, o antroji savo ruožtu turi prašyti pirmosios vykdančiosios valstybės narės sutikimo.
- 48 Savo ruožtu *Virallinen syyttäjä*, norėdama užtikrinti sklandžią perdavimų eigą, teikia pirmenybę trečiajam aiškinimo variantui, nors papildomai neatmeta galimybės taikyti antrąjį aiškinimo variantą. Komisija taip pat mano, kad pirmenybė teiktina trečiajam aiškinimo variantui, atsižvelgiant į tai, kad jis grindžiamas Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies formuluote ir labiausiai atitinka tarpusavio pripažinimo principą. Vis dėlto ji nurodo, kad antrąjį aiškinimo variantą pagrindžia tikslas, kuriuo siekiama išlaikyti tam tikrą nuotolinę perduotų asmenų kontrolę, ir noras užtikrinti didesnę perdavimo sistemos aiškumą numatant, kad būtina gauti tos pačios vykdančiosios valstybės narės sutikimą, nesvarbu, kiek kartų vyktų perdavimas. Tiek *Virallinen syyttäjä*, tiek Komisija atmeta pirmąjį aiškinimo variantą.
- 49 Norint įvertinti Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies, būtent termino „vykdančioji valstybė narė“, apimtį susiklosčius situacijai, kaip antai pagrindinėje byloje, reikia atsižvelgti į šios nuostatos formuluotę ir Pagrindų sprendimu siekiamą tikslą (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Leymann ir Pustovarov* 46 punktą).

- 50 Pirmiausia, kiek tai susiję su Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies formuluote, primintina, kad, kaip konstatuota šio sprendimo 40 punkte, pagal šią nuostatą tuo atveju, kai netaikoma nė viena iš šiame straipsnyje nurodytų išimčių, asmenį, kuris perduotas išduodančiajai valstybei narei remiantis Europos arešto orderiu, ši valstybė gali perduoti kuriai nors kitai valstybei narei, ne „vykdančiajai valstybei narei“, remdamasi Europos arešto orderiu, išduotu dėl bet kokios nusikalstamos veikos, padarytos iki jo perdavimo, tik „gavus[i] [minėtos] vykdančiosios valstybės narės sutikimą“.
- 51 Iš šios formuluotės matyti, kad nors Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalyje aiškiai nenumatyta situacija, kaip antai aptariamoji pagrindinėje byloje, kai dėl prašomo perduoti asmens vienas po kito išduodami trys prašymai perduoti, taikant pagal šią nuostatą numatytą sistemą, susijusią su vėlesniu išduodančiosios valstybės narės atliekamu asmens, kuris jai jau buvo perduotas, perdavimu, sąvoka „vykdančioji valstybė narė“, kaip teigia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, Prancūzijos vyriausybė ir Komisija, daroma nuoroda į valstybę narę, kuri įvykdė Europos arešto orderį, pagal kurį atitinkamas asmuo buvo perduotas šiai išduodančiajai valstybei narei ir kuriuo tokiai valstybei, kaip vykdančiajai valstybei narei, suteikiama teisė perduoti šį asmenį kitai valstybei narei.
- 52 Iš to matyti, kad tokioje byloje, kaip pagrindinė, Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalyje vartojama sąvoka „vykdančioji valstybė narė“ daroma nuoroda į Europos arešto orderio, kurį išdavė Suomijos teisminės institucijos tam, kad Vengrija perduotų M. West Suomijos Respublikai, vykdymą, taigi šia sąvoka apibrėžiama antroji vykdančioji valstybė narė, t. y. ta, kuri paskutinį kartą perdavė M. West valstybei narei, kurios, kaip trečiosios vykdančiosios valstybės narės, prašoma šioje byloje perduoti šį asmenį Prancūzijos Respublikai pagal pastarosios valstybės teisminių institucijų išduotą arešto orderį.
- 53 Antra, kiek tai susiję su Pagrindų sprendimo tikslu, primintina, kad juo, be kita ko, siekiama palengvinti ir paspartinti teisminį bendradarbiavimą (žr. 2007 m. gegužės 3 d. Sprendimo *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Rink. p. I-3633, 31 punktą; 2008 m. rugpjūčio 12 d. Sprendimo *Santesteban Goicoechea*, C-296/08 PPU, Rink. p. I-6307, 51, 55 ir 76 punktus ir minėto Sprendimo *Leymann ir Pustovarov* 42 punktą). Taigi šiuo Pagrindų sprendimu norima prisidėti prie Sąjungos siekio tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve remiantis tarp valstybių narių turinčiu egzistuoti aukštu tarpusavio pasitikėjimo laipsniu įgyvendinimo (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Leymann ir Pustovarov* 48 ir 50 punktus).
- 54 Taip pat, kaip matyti iš Pagrindų sprendimo 5 ir 7 konstatuojamųjų dalių, juo siekiama pakeisti daugiašalę ekstradicijos sistemą tarp valstybių narių tarpusavio pripažinimo principu pagrįsta nuteistų ar įtariamų asmenų perdavimo tarp teisminių institucijų vykdančią baudžiamuosius nuosprendžius ar traukiant baudžiamojon atsakomybėn sistema (žr. minėto Sprendimo *Advocaten voor de Wereld* 28 punktą; 2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Kozłowski*, C-66/08, Rink. p. I-6041, 31 ir 43 punktus; 2009 m. spalio 6 d. Sprendimo *Wolzenburg*, C-123/08, Rink. p. I-9621, 56 punktą ir 2010 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Mantello*, C-261/09, Rink. p. I-11477, 35 punktą).
- 55 Šis principas, kuris yra teismo bendradarbiavimo „kertinis akmuo“, pagal Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalį reiškia, kad valstybės narės iš principo privalo vykdyti Europos arešto orderį. Jos arba privalo tokį orderį vykdyti, arba negali atsisakyti jo vykdyti ir gali jo vykdymui kelti reikalavimus tik minėto Pagrindų sprendimo 3–5 straipsniuose numatytais atvejais. Be to, pagal šio Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 3 dalį sutikimo dėl vėlesnio perdavimo galima neduoti tik tais pačiais atvejais (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *Leymann ir Pustovarov* 49 ir 51 punktus, *Wolzenburg* 57 punktą ir *Mantello* 36 ir 37 punktus).
- 56 Jeigu tokioje byloje, kaip pagrindinė, kaip siūlo M. West ir Suomijos bei Prancūzijos vyriausybės, būtų reikalaujama tiek pirmosios, tiek antrosios vykdančiosios valstybės narės sutikimo, galėtų būti pažeistas Pagrindų sprendime užsibrėžtas tikslas palengvinti ir paspartinti teisminį bendradarbiavimą tarp valstybių narių.

- 57 Žinoma, kaip per teismo posėdį pabrėžė Suomijos vyriausybė ir *Virallinen syyttäjä*, prašymas duoti sutikimą tuo pačiu metu gali būti išsiųstas visoms į Europos arešto orderių grandinę įtrauktoms vykdančiosioms valstybėms narėms, ir neatrodo, kad kiekvienos iš šių vykdančiųjų valstybių narių nustatymas būtų itin sudėtinga užduotis atsižvelgiant, be kita ko, į tai, kad egzistuoja SIS. Taigi neatrodo, jog reikalavimas, kad sutikimas būtų gautas iš kelių valstybių narių, galėtų savaime sukelti neįveikiamų praktinių sunkumų.
- 58 Vis dėlto ne mažiau svarbu, kad šis reikalavimas gali apsunkinti ir sulėtinti Europos arešto orderio vykdymą, nes pareiga gauti kelių valstybių narių sutikimą siekiant atlikti vėlesnį nuteisto ar įtariamą asmens perdavimą gali lemti tai, kad šios valstybės pagal Pagrindų sprendimo 15 straipsnio 2 dalį pateiks daug prašymų gauti papildomos informacijos, ir bet kuriuo atveju gali padidinti tiek valstybių narių, kurių sutikimo reikia pagal šio Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį, tiek jų ir valstybės narės, įpareigtos vykdyti tokį Europos arešto orderį pagal minėto Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalį, skirtingų sprendimų galimybę. Tai dar labiau taikytina tokiam atveju, kai, vadovaujantis logika, kuria grindžiamas toks aiškinimas, reikėtų pripažinti, kad kiekviena Europos arešto orderį išduotą dėl konkretaus asmens, įvykdžiusi valstybė narė turėtų duoti savo sutikimą tokio asmens vėlesnio perdavimo atveju.
- 59 Konkrečiai kalbant, negalima atmesti galimybės, kad, susiklosčius situacijai, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, antroji vykdančioji valstybė narė, kuri turi duoti sutikimą dėl vėlesnio perdavimo pagal Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį, ir trečioji vykdančioji valstybė narė, kuri įpareigota atlikti perdavimą pagal šio Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalį, dėl tokio perdavimo priims skirtingus sprendimus, todėl perdavimo nebus galima įvykdyti. Tačiau tokia galimybė nebūdinga minėto Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalimi sukurtai sistemai, nes pagal šią nuostatą iš principo reikalaujama, kad vėlesnio perdavimo dėl prieš paskutinį perdavimą padarytos nusikalstamos veikos atveju abi valstybės narės priimtų tokį patį sprendimą.
- 60 Iš tiesų, jeigu būtų reikalaujama, kad sutikimą duotų tik pirmoji vykdančioji valstybė narė, taip pat galėtų būti sutrukdyta pasiekti Pagrindų sprendime užsibrėžtą paprastumo ir greitumo tikslą, juo labiau jeigu ta pati valstybė narė turėtų duoti sutikimą to paties asmens vėlesnio perdavimo atveju, nesvarbu, kiek kartų iš eilės jis būtų perduodamas.
- 61 Tačiau, kaip pabrėžė Komisija, tokioje byloje, kaip pagrindinė, tiesioginis ir greitas ryšys tarp antrosios ir trečiosios vykdančiųjų valstybių narių gali palengvinti teisminį bendradarbiavimą tarp šių dviejų valstybių narių.
- 62 Iš to matyti, kad aiškinimas, jog sąvoka „vykdančioji valstybė narė“ daroma nuoroda tik į paskutinį atitinkamo asmens perdavimą atlikusią valstybę narę, sustiprina perdavimo sistemą, Pagrindų sprendimu nustatytą laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje laikantis tarpusavio pripažinimo, kuris turi egzistuoti tarp valstybių narių. Tokiu aiškinimu, kuriuo apribojamos situacijos, kai vykdančiųjų valstybių narių, įtrauktų į vieną po kito atliekamą to paties asmens perdavimą, teisminės institucijos gali atsisakyti duoti sutikimą tam, kad būtų vykdomas Europos arešto orderis, tik palengvinamas prašomų perduoti asmenų perdavimas remiantis Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje įtvirtintu tarpusavio pripažinimo principu, kuris yra esminė šiuo sprendimu nustatyta taisyklė (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Wolzenburg* 58 ir 59 punktus).
- 63 Suomijos vyriausybė tvirtina, kad toks aiškinimas gali sutrukdyti pasiekti Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalyje užsibrėžtą tikslą, kuriuo siekiama apsaugoti asmenį perdavusios valstybės narės suverenitetą ir užtikrinti, kad po perdavimo šis asmuo nebus patrauktas baudžiamajon atsakomybėn, nuteistas ar vėliau perduotas kitai valstybei narei dėl prieš pradinį perdavimą padarytos nusikalstamos veikos, kuri nebuvo tokio perdavimo pagrindas.
- 64 Šiuo klausimu primintina, kad tarpusavio pripažinimo principas nereikia absoliučios pareigos vykdyti Europos arešto orderį. Kaip matyti iš šio sprendimo 55 punkto, pagal Pagrindų sprendimo sistemą, įtvirtintą, be kita ko, minėto Pagrindų sprendimo 3–5 straipsniuose, valstybėms narėms palikta

galimybė esant konkrečiai situacijai suteikti kompetentingoms teisinėms institucijoms galimybę atsisakyti perduoti (šiuo klausimu žr. 2010 m. spalio 21 d. Sprendimo *B.*, C-306/09, Rink. p. I-10341, 50 ir 51 punktus).

- 65 Atsižvelgiant į šį kontekstą reikia suprasti ir Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį. Iš tiesų, jeigu, kaip matyti iš šio straipsnio 3 dalies, vykdančiosios teisinės institucijos iš principo turi duoti sutikimą dėl vėlesnio perdavimo, pagal šio straipsnio 3 dalies d punkto pirmą pastraipą jos turi teisę atsisakyti duoti sutikimą dėl vėlesnio perdavimo remdamosi šio Pagrindų sprendimo 3 ir 4 straipsniuose nurodytais pagrindais. Be to, tos pačios 3 dalies antroje pastraipoje numatyta, kad išduodančioji valstybė narė vykdančiajai teisminei institucijai privalo suteikti šio Pagrindų sprendimo 5 straipsnyje numatytas garantijas.
- 66 Vis dėlto iš šio sprendimo išplaukantis „vykdančiosios valstybės narės“ sąvokos aiškinimas nedaro neigiamo poveikio pirmosios vykdančiosios valstybės narės kompetencijai pagal Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį. Tiek vykdydama pirmą Europos arešto orderį, tiek prašydama sutikimo leisti vykdyti antrąjį ši pirmoji vykdančioji valstybė narė, remdamasi minėto Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 3 dalimi, galėjo remtis nuostatomis, numatytais jo 3–5 straipsniuose. Tačiau pagrindinėje byloje tiek atliekant pirmąjį, tiek antrąjį asmens perdavimą pirmoji vykdančioji valstybė narė davė sutikimą vykdyti atitinkamą Europos arešto orderį ir nesirėmė nei viena, nei kita iš šių nuostatų.
- 67 Neatmestina galimybė, kad dėl su Europos arešto orderio, kuriuo remiantis reikia atlikti trečią perdavimą, išdavimu susijusių faktinių ar teisinių aplinkybių atliekant šį trečią perdavimą pirmą kartą neįmanoma remtis viena ar keliomis Pagrindų sprendimo 3–5 straipsniuose įtvirtintomis nuostatomis.
- 68 Esant tokiai situacijai, atsižvelgiant į didelį valstybių narių tarpusavio pasitikėjimo laipsnį, kuriuo grindžiamas Pagrindų sprendimas, ir antroji, ir trečioji vykdančioji valstybė narė iš principo privalo prireikus remtis viena ar kita minėtuose 3–5 straipsniuose įtvirtinta nuostata, kai tokia tvarka vėliau perduodamo asmens atžvilgiu įvykdytos šių nuostatų taikymo sąlygos.
- 69 Tačiau Suomijos ir Prancūzijos vyriausybės mano, kad taip aiškinant nepripažįstama, jog kai kuriais Europos arešto orderio nevykdymo pagrindais gali remtis ne kiekviena vykdančioji valstybė narė. Tokioje byloje, kaip pagrindinė, jeigu nebūtų reikalaujama pirmosios vykdančiosios valstybės narės sutikimo, iš jos būtų atimta galimybė jos piliečio ar rezidento naudai remtis Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 6 punktu ir 5 straipsnio 3 punktu. Vis dėlto šiomis nuostatomis minėto asmens naudai negalėtų remtis nei pirmoji, nei antroji vykdančioji valstybė narė.
- 70 Primintina, kad Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 6 punktu ir 5 straipsnio 3 punktu vykdančiajai teisminei institucijai suteikiama galimybė, pirma, tuo atveju, kai dėl atitinkamo asmens siekiant, kad jis atliktų laisvės atėmimo bausmę, yra išduotas Europos arešto orderis ir šis asmuo „yra vykdančiojoje valstybėje [narėje] arba yra jos pilietis ar gyventojas“, atsisakyti vykdyti tokį orderį remiantis šios valstybės išpareigojimu įvykdyti šią bausmę pagal savo vidaus teisę ir, antra, kai asmuo, dėl kurio išduotas Europos arešto orderis siekiant jį patraukti baudžiamojon atsakomybėn, yra „vykdančiosios valstybės narės pilietis arba gyventojas“, kelti perdavimo reikalavimą, kad šis asmuo būtų gražintas vykdančiajai valstybei narei ir ten atliktų išduodančiojoje valstybėje narėje jam skirtą bausmę. Šiomis nuostatomis taip pat, be kita ko, siekiama vykdančiajai teisminei institucijai leisti skirti ypatingą reikšmę galimybei padidinti prašomo perduoti asmens galimybę socialiai reintegrotis atlikus skirtą bausmę (žr. minėtų sprendimų *Kozłowski* 45 punktą, *Wolzenburg* 62 ir 67 punktus ir *B.* 52 punktą).
- 71 Pagal iš šio sprendimo išplaukiantį aiškinimą antroji vykdančioji valstybė narė, kaip ir trečioji vykdančioji valstybė narė, negali pagrindinėje byloje remtis minėtomis nuostatomis, kad pagal Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos d punktą išreikštų prieštaravimą dėl prašomo perduoti asmens vėlesnio perdavimo, nes šis asmuo nėra minėtų valstybių narių pilietis, jose nereziduoja ir nėra jų teritorijoje. Jis yra pirmosios vykdančiosios valstybės narės pilietis ir rezidentas.

- 72 Tačiau ši aplinkybė negali daryti įtakos Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies aiškinimui, nes šia nuostata tiek, kiek pagal ją reikalaujama išankstinio vykdančiosios valstybės narės sutikimo vėlesnio perdavimo atveju, įtvirtinama bendroji taisyklė, taikytina, nepaisant kiekvieno konkretaus atvejo išskirtinių aplinkybių.
- 73 Sąjungoje, kuri grindžiama laisvo asmenų judėjimo principu, pagal kurį SESV 21 straipsnio 1 dalyje kiekvienam piliečiui pripažįstama teisė laisvai judėti ir apsigyventi kitos, ne jo pilietybės ar gyvenamosios vietos, valstybės narės teritorijoje, negalima remtis prielaida, kad tarp pirmosios vykdančiosios valstybės narės ir prašomo perduoti asmens būtinai ir bet kuriuo atveju yra ypatingas ryšys, nes šis asmuo taip pat gali būti antrosios ar trečiosios vykdančiosios valstybės narės arba kitos valstybės narės, kuri nebuvo įtraukta į dėl šio asmens išduotų Europos arešto orderių grandinę, pilietis ir (arba) rezidentas. Taigi prašomas perduoti asmuo laikinai gali būti pirmosios vykdančiosios valstybės narės teritorijoje, nors su šia valstybe jo nesieja joks svarbus ryšys, galintis įrodyti tam tikrą integracijos į šios valstybės visuomenę lygį (žr. minėto Sprendimo *Kozłowski* 36, 37, 48 ir 53 punktus).
- 74 Kiekvienu iš šių atvejų reikalaujant pirmosios vykdančiosios valstybės narės sutikimo šiai valstybei narei taip pat nebūtų sudaryta galimybė remtis Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 6 punktu ir 5 straipsnio 3 punktu. Iš to matyti, kad negalėjimas, su kuriuo gali susidurti prašomas perduoti asmuo, atlikti galimą bausmę savo pilietybės ar gyvenamosios vietos valstybėje narėje arba valstybėje narėje, kurioje jis yra, sietinas su pačia šių nuostatų formuluote.
- 75 Taip pat primintina, kad tuo atveju, kai, kaip antai pagrindinėje byloje, prašomas perduoti asmuo yra pirmosios vykdančiosios valstybės narės pilietis ar rezidentas, ši valstybė visada gali remtis Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 6 punktu ir 5 straipsnio 3 punktu, kai sprendžia, kokios pozicijos laikysis tiek dėl pirmojo, tiek dėl antrojo prašymo perduoti šį asmenį. Tokiu atveju atitinkamas asmuo turėtų, nelygu atvejis, arba likti pirmojoje vykdančiojoje valstybėje narėje, arba, laikantis minėto 5 straipsnio 3 punkte nurodyto reikalavimo, būti grąžintas į šią valstybę, arba likti antrojoje vykdančiojoje valstybėje narėje.
- 76 Galiausiai dėl Suomijos ir Prancūzijos vyriausybės tvirtinimo per teismo posėdį, kad Pagrindų sprendimo 27 ir 28 straipsniuose nustatytos taisyklės turi esminę reikšmę, kurią galima įrodyti tiek remiantis tuo, jog šių nuostatų nebuvo pirminiame Komisijos pasiūlyme (Tarybos pagrindų sprendimo dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos pasiūlymas [C(2001) 522 galutinis]), tiek remiantis šių straipsnių 1 dalimis, kuriose numatyta, kad net jeigu valstybės narės iš pradžių atsisakė taikyti šias taisykles, vykdančiosios teisminės institucijos savo sprendimuose, susijusiuose su perdavimu, gali šiuo klausimu nuspręsti kitaip, pažymėtina, kad toks tvirtinimas taip pat negali paneigti pirmiau pateiktos analizės.
- 77 Iš tiesų, nors, kaip nurodyta šio sprendimo 64 ir 65 punktuose, minėtais 27 ir 28 straipsniais valstybėms narėms suteikiama tam tikra konkreti kompetencija vykdant Europos arešto orderį, vis dėlto šių nuostatų, atsižvelgiant į tai, kad jose nustatytos nuo šio Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje įtvirtinto tarpusavio pripažinimo principo leidžiančios nukrypti taisyklės, negalima aiškinti taip, kad būtų neutralizuotas Pagrindų sprendime užsibrėžtas tikslas, kuriuo siekiama palengvinti ir pagreitinti perdavimą tarp valstybių narių teisminių institucijų, atsižvelgiant į tarp jų turintį egzistuoti tarpusavio pasitikėjimą. Šiuo klausimu primintina, kad, kaip matyti iš Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 3 dalies, vykdančiosios teisminės institucijos iš principo turi duoti sutikimą dėl vėlesnio perdavimo. Tik tuo atveju, kai įvykdomi šio Pagrindų sprendimo 3–5 straipsniuose nurodyti reikalavimai, šios valdžios institucijos gali ar privalo, nelygu atvejis, atsisakyti duoti tokį sutikimą.
- 78 Be to, vykdančiosios valstybės narės sutikimui, kurio reikalaujama pagal Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį, negalima suteikti reikšmės, kurią jam siekia suteikti Suomijos ir Prancūzijos vyriausybės, nes pagal tos pačios 2 dalies a punktą užtenka implicitinio atitinkamo asmens sutikimo dėl vėlesnio perdavimo, kad neliktų pareigos gauti vykdančiosios valstybės narės sutikimą.

- 79 Iš to matyti, kad tokioje byloje, kaip pagrindinė, pagal Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį reikalaujamą sutikimą dėl asmens, kurio situacija kaip M. West, perdavimo turi duoti tik antroji vykdančioji valstybė narė, t. y. Vengrija. Kadangi nagrinėjamu atveju šio sutikimo buvo prašoma iš trečiosios vykdančiosios valstybės narės ir jis buvo gautas, šios valstybės teisminės institucijos atitinkamą asmenį turi perduoti, nebent minėtos valdžios institucijos mano, kad reikia remtis viena iš Pagrindų sprendimo 3–5 straipsniuose įtvirtintų nuostatų, o tai jos turi įvertinti remdamosi pagrindinės bylos aplinkybėmis.
- 80 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip: tuo atveju, kai asmuo daugiau nei vieną kartą perduodamas iš vienos valstybės narės į kitą vykdančią vieną po kito išduotus Europos arešto orderius, atliekant vėlesnę šio asmens perdavimą valstybei narei, kuri nėra paskutinį kartą jį perdavusi valstybė narė, sutikimą reikia gauti tik iš valstybės narės, kuri jį perdavė paskutinį kartą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 81 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos įgyvendinimo, iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR, 28 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad tuo atveju, kai asmuo daugiau nei vieną kartą perduodamas iš vienos valstybės narės į kitą vykdančią vieną po kito išduotus Europos arešto orderius, atliekant vėlesnę šio asmens perdavimą valstybei narei, kuri nėra paskutinį kartą jį perdavusi valstybė narė, sutikimą reikia gauti tik iš valstybės narės, kuri jį perdavė paskutinį kartą.

Parašai.